

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapostoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2024.

«ΙΖ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ»

Λέοντος πάπα Ρώμης, Αγαπητού επισκόπου
Σινάου του ομοβλοχηντού.

έτος 17^ο Τεύχος 707

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (της Χαναναίας)

Ευαγγελικό ανάγνωσμα (Ματθ.15,21-28) -Υπό Δημητρίου Φαραστέλη-θεολόγου

« Τότε αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτή, ώ γυναί, μεγάλη σου η πίστις! Γενηθήτω σοι ως θέλεις» (Ματθ.15,28).

Στη σημερινή Ευαγγελική περικοπή βλέπουμε μια αγάπη δίχως σύνορα! Δυο πρόσωπα περνούν τα σύνορά τους. Το ένα είναι ο Χριστός, το άλλο ένας άνθρωπος. Ο

Θεός είναι ο Ιησούς Χριστός. Έγινε ο Θεός Θεάνθρωπος, γιατί ξεπέρασε τα σύνορα που χωρίζουν τον άνθρωπο από το Θεό. Τα σύνορα αυτά ,τα έχω αναφέρει σε προηγούμενο Αποστολικό ανάγνωσμα, ήταν **«το μεσότοιχον του φραγμού»** (Εφεσ.2,14). Αφού , λοιπόν, η αγάπη του Θεού κατέργησε τα σύνορα, που χώριζαν τον ουρανό από τη γη, η αγάπη δε γνωρίζει σύνορα, αλλά οι άνθρωποι υψώνουν τείχη μίσους και φανατισμού, τείχη μισαλλοδοξίας ασυνεννοησίας. Συμβολικά και πραγματικά βλέπουμε την αγάπη χωρίς σύνορα στην περίπτωση της Χαναναίας.

Πριν συναντηθεί με τη Χαναναία ο Χριστός είχε μια αδιέξοδη και ατελέσφορη συνάντηση με τους γραμματείς και τους φαρισαίους. Δεν κατανοούσαν ότι η τήρηση των εντολών του Θεού δεν εξαντλείται στην εξωτερική συμμόρφωση, αλλά από το περιεχόμενο της καρδιάς του: **«εκ γαρ**

καρδίας εξέρχονται διαλογισμοί πονηροί, φόνοι, μοιχεία, πορνείαι, κλοπαί..ταύτα έστι τα κοινούντα τον άνθρωπον, το δε ανίπτοις χερσίν φαγείν ου κοινοί τον άνθρωπον» (Ματθ,15,19-20). Μετά από αυτές τις συναντήσεις κι επεξηγήσεις ο Χριστός εξέρχεται από τα στενά όρια της Ιουδαίας κι έρχεται στα μέρη Τύρου και Σιδώνος. Πρόκειται για το άνοιγμα της αγάπης του Θεού σε ολόκληρο τον κόσμο. Ο Χριστός δεν είναι Θεός ενός μόνο λαού, είναι Θεός κάθε λαού και η αγάπη Του είναι παγκόσμια.

Η αγάπη του Θεού στα έθνη! Αυτό φαίνεται στο δεύτερο πρόσωπο της περικοπής. Είναι μια Χαναναία γυναίκα και όχι Εβραία. Για να πλησιάσει το Χριστό εξέρχεται κι αυτή από τα σύνορα της πατρίδας της: **« Και ιδού γυνή χαναναία από των ορίων εκείνων εξελθούσα»** (Ματθ.15,22). Αν στο Χριστό βλέπουμε την αγάπη χωρίς σύνορα, στη Χαναναία βλέπουμε τον πόνο χωρίς σύνορα. Παντού τότε και τώρα είναι ξαπλωμένος ο πόνος. Παντού υπάρχουν μανάδες πονεμένες, σαν τη Χαναναία μητέρα. Ο πόνος , αγαπητοί μου, δεν κάνει διακρίσεις, είναι καθολικό φαινόμενο, ξεσκίζει την καρδιά και των λευκών και των μαύρων και των κίτρινων. Κάνει να κλαίνε τα μάτια όλων των κατοίκων του πλανήτη μας.

Γιατί είναι πονεμένη η καρδιά της Χαναναίας; Το κορίτσι της έχει μια φοβερή αρρώστια, ήταν δαιμονισμένο. Ο Διάβολος ήταν ο καταληψίας και είχε καταλάβει τη νεανική εκείνη ύπαρξη. Η απελπισμένη εκείνη μάνα τι κάνει σήμερα για να θεραπευθεί το παιδί της; Παίρνει διαβατήριο, περνάει τα σύνορα του πόνου και πήγε να ανταμώσει το γιατρό Ιησού. Έμαθε πως κάπου εκεί έξω από τα σύνορα της πατρίδας της υπάρχει ο Ιησούς. Περνάει τα σύνορα και με όλη τη δύναμη της καρδιάς της κραυγάζει: **« Κύριε, υιέ Δαβίδ, ελέησόν με»** (Ματθ.15,22). Η κραυγή αυτή της Χαναναίας μάς δίνει τρία σπουδαία μαθήματα, που οι περισσότεροι τα αγνοούν ή τα γνωρίζουν στραβά. Το ένα μάθημα είναι η πίστη, το άλλο η ταπείνωση και το τρίτο η προσευχή.

Σ' αυτά τα τρία μαθήματα η Χαναναία γυναίκα πήρε άριστα και μαζί το βραβείο από τον ιατρό των ψυχών και των σωμάτων Ιησού Χριστό: **« και ιάθη η θυγάτηρ αυτής από της ώρας εκείνης»** (Ματθ.15,28). Για να φτάσει όμως στην ίαση του παιδιού της η μητέρα αυτή πέρασε από σκληρή δοκιμασία. Πήρε άριστα στην πίστη. Πίστευε η Χαναναία στη θεότητα του

Χριστού. Πού όμως τον γνώρισε το Χριστό; Είχε ακούσει για το Χριστό και η φήμη των ποικίλων θαυμάτων του Κυρίου είχε περάσει τα σύνορα της Ιουδαίας. «**Πίστις εξ ακοής**», λοιπόν λέγει ο Απόστολος Παύλος (Ρωμ.10,17). Πολλοί είχαν ακούσει για το Χριστό, αλλά δεν επιστεύσαν σ' Αυτόν. Και σήμερα πολλοί ακούν, αλλά δεν πιστεύουν. Είχε μεγάλη πίστη η Χαναναία. Πίστευε στην σπουδαία αλήθεια που λέγεται Χριστός και το διαλαλεί. Ο Χριστός είναι ο Θεός: «**Κύριε, υιέ Δαβίδ**» (Ματθ.15,22). Τον αποκαλεί τρεις φορές «Κύριο» και Κύριος στη γλώσσα της Γραφής σημαίνει «Θεός». Είχε πίστη ακράδαντη. Και είχε πίστη, διότι είχε ταπείνωση. Είχε ταπείνωση αληθινή η Χαναναία. Την ταπείνωσε ο πόνος. Ναι το δέχομαι, γιατί ο πόνος ταπεινώνει και τον πιο σκληρόκαρδο άνθρωπο. Πού βλέπουμε την ταπείνωση της Χαναναίας; Για το δράμα του παιδιού της παραδέχεται πως εκείνη φταίει. Το κορίτσι της είναι δαιμονισμένο και γι' αυτό θα ζητήσει έλεος. Κι όμως για τον εαυτό της ζητάει το έλεος: «**Ελέησόν με Κύριε..Κύριε βοήθει μοι**» (Ματθ.15,22,25). Αν τα παιδιά μας και οι νέοι μας σήμερα έχουν φθάσει στο απροχώρητο, αν έχουν κυριευθεί από τα σύγχρονα δαιμόνια, εμείς είμαστε η αιτία. Δεν πρέπει να ρίχνουμε το λίθο του αναθέματος στους άλλους, αλλά στους εαυτούς μας. Η Χαναναία έβλεπε πως εκείνη έφταιξε που το παιδί της ήταν δαιμονισμένο. Εμείς πότε θα ταπεινωθούμε, να καταλάβουμε ότι φταίμε για το δαιμονισμό της σύγχρονης κοινωνίας;

Ο Χριστός για να τη δοκιμάσει την αποκαλεί «**κυνάριον**» δηλ. σκυλάκι! Σκληρός χαρακτηρισμός: «**Ουκ έστι καλόν λαβείν τον άρτον και βαλείν τοις κυναρίοις**» (Ματθ.15,26). Αν ήταν άλλος στη θέση της θα αντιδρούσε με οργή. «Εμένα ονομάζεις σκυλάκι; Ξέρεις ποιος είμαι εγώ;» Μεγάλη ιδέα έχουμε για τον εαυτό μας. Ποιοι; Εμείς δεν είμαστε απλώς αθώα κυνάρια, που μόνο γαυγίζουν και δε δαγκώνουν, αλλά είμαστε λυσσασμένα σκυλιά που δαγκώνουμε πάνω στο θυμό μας. Η Χαναναία δέχεται τον εξευτελισμό: «**Η δε είπε, ναι Κύριε και γαρ τα κυνάρια εσθίει από των ψιχίων των πιπτόντων από της τραπέζης των κυρίων αυτών**» (Ματθ.15,27). Η ταπείνωση της Χαναναίας φαίνεται κι από άλλο σημείο. Όχι μόνο δεν οργίζεται, αλλά δέχεται ότι είναι σκυλάκι και όχι παιδί του Θεού, αλλά και ζητάει ένα ψιχουλάκι μόνο από το τραπέζι Του. «**Και τα κυνάρια εσθίει**

από των ψιχίων των πιπτόντων από της τραπέζης των κυρίων αυτών» (Ματθ.15,27). Ένα ψίχουλο της αγάπης Σου μου αρκεί. Ένα ψίχουλο της αγάπης του Θεού αξίζει περισσότερο από όλο το χρυσάφι του κόσμου.

Η ταπείνωση της πονεμένης γυναίκας αφόπλισε το Χριστό, που ήθελε να δοκιμάσει τη Χαναναία. Η ταπείνωση είναι αφοπλιστική. Αφοπλίζει τον άλλο, που θέλει να τσακωθεί μαζί σου. Συγχρόνως όμως και οπλίζει κι ένα πανίσχυρο όπλο, που λέγεται προσευχή. Άριστα πήρε στην πίστη η Χαναναία, άριστα στην ταπείνωση, άριστα και στην προσευχή. Η προσευχή της είναι ενοχλητική. Δεν παρακαλεί με απάθεια τον Κύριο, ούτε με αδιαφορία και νωθρότητα, παρακαλεί με κραυγή: **«Εκραύγασεν αυτό»** (Ματθ.15,22). Οι μαθητές του Χριστού ρωτούσαν τον Κύριο: **«και προσελθόντες οι μαθηταί αυτού ηρώτων αυτόν λέγοντες απόλυσον αυτήν ότι κράζει όπισθεν ημών»** (Ματθ.15,23). Οι άνθρωποι ενοχλούνται και παρεξηγούνται, όσο τους παρακαλούμε για κάτι με επιμονή. Ο Χριστός το αντίθετο, τότε μάς αγαπάει, όταν τον ενοχλούμε με συνεχή προσευχή.

Η προσευχή της Χαναναίας είναι Προσκυνηματική. Πέφτει ταπεινωμένη στα πόδια του Χριστού: **«Και ελθούσα προσεκύνησεν αυτό»** (Ματθ.15,25). Έπεσε στα γόνατα για να προσκυνήσει τον Κύριο της δόξας. Αυτό πρέπει να παρακινεί κι εμάς να προσκυνούμε στα γόνατα τον Κύριο. Μετάνοιες Προσκυνηματικές ας κάνουμε. Η προσευχή της Χαναναίας ενεργοποιήθηκε. Κάμπτει την αγάπη του Θεού. Δεν είναι δυνατόν ο Θεός να μην ακούσει την προσευχή, που βγαίνει από την καρδιά της πονεμένης μάνας, μια καρδιά που είναι στεγανή και δεν έχει ούτε μια σπίθα απιστίας και ολιγοπιστίας. Ο πόνος της Χαναναίας μάνας είναι πόνος κάθε αληθινής μάνας, αλλά και κάθε αληθινού πατέρα. Βλέπουμε σήμερα τα παιδιά μας να εγκληματούν, να χάνονται, να προκαλούν βία σε βάρος άλλων, να διαμαρτύρονται καταστρέφοντας περιουσίες. Ας μην απελπιζόμαστε. Αρκεί να έχουμε μεγάλη πίστη, πίστη δυνατή, πίστη χριστιανική. Το θαύμα θα γίνει, όπως έγινε με τη θεραπεία της κόρης της Χαναναίας. Κάποια στιγμή θα ακούσουμε σαν απάντηση στις επίμονες παρακλήσεις μας, τον αγαπητικό λόγο του Κυρίου: **«Τότε αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτή, ώ γύναι μεγάλη σου η πίστις! Γενηθήτω σοι ως θέλεις»** (Ματθ.15,28). **ΑΜΗΝ.**